

Вишестраначки политички систем парламентарне демократије је постао монопол позиције и опозиције, као и финансијске олигархије. То није само наш феномен, појава је општа. Цивилни сектор, медији и други који би требало да буду коректив партократског система су углавном продужена рука таквог система. Због тога је сваки вид деловања којим се нарушава успостављени политички монопол добродошао. Од нечега се мора почети. Дobar почетак нечега што може барем мало да наруши успостављени монопол на политику и демократију је НОПО и Иницијатива за спас Србије.

Један довитљиви покушај да се наруши тај политички монопол, а који је изведен пре две-три године формирањем странке "Ниједан од понуђених одговора", као политичке партије влашке мањине, наишао је на велики одијум када се на челу листе нашао политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић. Извесно је да ће та партија због нижег цензуса ући у парламент. Реално је да та партија покупи гласове свих оних који су незадовољни постојећом политичком понудом, свих оних који нису имали коме да дају свој глас.

Веома је занимљиво какав ће одговор дати власт, пошто је НОПО успео да сакупи потребан број потписа, и на који ће начин покушати да осујети упад у добро заштићени политички забран. Срећа је да је Ђурђевдан близу и да су сви преокупирани.

За сада НОПО делује попут Робин Худа, на потпуно новом терену политичког надметања и може да буде велико изненађење. Међутим, да би постао респектабилна политичка странка требало би да изађе са политичким програмом који даје јасне и конкретне одговоре на најактуелнија питања унутрашње и спољне политике. То што ни друге странке позиције и опозиције немају идеологију не би требало да буде разлог за нечињење. Чињеница да је НОПО прихватио двадест веома конкретизованих захтева изражених у Иницијативи за спас Србије је од огромног значаја, јер показује решеност да се коначно нешто и уради. Посебно је занимљив захтев да невладине организације пријаве колико и од кога добијају донације и грантове.

Нико не мора да је сагласан са већином захтева изнетих у Иницијативи, али и само отварање тих питања у парламенту би био велики корак напред, да не кажемо политички шок. Потпуна дегенерација политичког система вишестраначке парламентарне демократије и захтева шок терапију.

Нико не мора да дели политичке погледе са господином Ђорђем Вукадиновићем. Лично, по многим питањима нисам сагласан са господином Вукадиновићем, али то није тема. Међутим, нико му не може да оспори високу политичку културу, етичност и стручност. Стално јадикujemo да нема нових, политички неисхабаних личности. Што би рекао Понтије Пилат: "Ево човека".

Као човек који је на вишегодишњем професионалном раду у Савезу комуниста Србије стекао "неко" политичко искуство и који после тога није био члан ниједне политичке партије, хтео бих да руководству НОПО упутим и неке, надам се корисне, сугестије.

Да би нека странка била на почетку препознатљива, а потом и утицајна, она мора да има идеологију. Политички маркетинг је веома ефикасан, али његово дејство је ограничено. Људи могу под утицајем телевизије и мас-медија заокружити неко име или партију на изборном листу, али људи се не могу ангажовати на питањима инвестиција, економског раста, па чак ни на причама о бољем животу. Људи се могу покренути и ангажовати само на идејама.

Није Исус Христ постао највећа личност у историји људског рода зато што је био против трговине у храму, већ зато што је проповедао нову идеју. Насупрот Мојсијевом закону "око за око, зуб за зуб", он је изашао са револуционарном идејом љубави и праштања, не само према ближњима већ и према непријатељима својим.

Зато предлажем да НОПО ради на изградњи своје идеологије. Ми данас живимо у свету без идеја, у капитализму који је исцрпео своје покретачке могућности и прешао у фазу чисте патологије. Идеја неолибералног капитализма са вишестраначким парламентарним системом, као крајем историје, увелико је поражена. Њега се одриче и његов гуру Френсис Фукујама, а код нас је тај систем и поред свега и даље неприкосновен.

Тај систем се изродио у своју супротност, он више нема много везе са системом приватног власништва, приватне иницијативе и на њима заснованих друштвених односа и производње. Он је прерастао у систем транснационалног капитализма у коме су и човек и нација и држава само у функцији профита. Новац је врховни бог, а човек изманипулисани и отуђени потрошач. Државе су постале сервис транснационалног капитала. Хришћанство је поражено пред богом новца и профита. Папа Бенедикт то признаје у својој ускршњој посланици, али не каже ко је главни кривац.

НОПО би требало, по мени, да има идеологију која ће окупити све оне који су одлучни да се боре за такав систем друштвених односа у чијем је центру човек, а потом држава и нација, а не профит. То мора да буде систем који ће бити резистентан на корупцију, у коме ће бити сигурни сви грађани, а не само они који плаћају приватно обезбеђење.

НОПО би требало да пружи одговор на питање у каквом би друштвеном систему требало да живимо полазећи од наших специфичних историјских искустава и културолошких схватања. У друштву у коме су четири деценије развијани самоуправни односи и једнака права за све не могу се вештачки накалемити друштвени односи у којима је једино мерило новац и профит.

Већина људи у Србији не жели да за мало више мрвица и крпица живи у свету у коме се чланови такозваног друштва привредника такмиче, пре свега, у величини својих јахти. Нема утакмице у производњи, само у шпекулацијама и потрошњи. Ако су нормални, у таквом систему не могу да буду срећни ни најбогатији, а камоли већина. То је суштинско питање идеологије. Мислим да би НОПО као политичка странка младих и незадовољних људи требало да буде препознатљив, пре свега, по својој идеологији.

(Аутор је бивши главни и одговорни уредник Дуге)